

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פר' יוגש ט' טבת תשע"ג

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ י"ד ח"א
שבת	ט'	יט'	רכ"ה
ראשון	י'	כ.	רכ"ו
שני	יא'	כ:	רכ"ז
שלישי	י"ב	כא.	רכ"ח
רביעי	י"ג	כא:	רכ"ט
חמישי	יד'	כב.	ר"ל
שישי	ט"ו	כב:	רל"א

חשיבות הלימוד

"והעיקר אבקשך להודיעני מסדר היום שלך, ומהתנהגות כל החברים אנ"ש, אם הם מתקבצים יחד בכל יום לביהמ"ד להתפלל ערב ובוקר, ואם הם מקיימים את הקביעות לימוד בצוותא חדא, בכל יום בספרי אדמו"ר ז"ל, ובשאר לימודים כפי התקנה שביניהם. כי ההתחברות היא יסוד מוסר להמשכת דעת רבינו ז"ל אל הלב באמת, כי אגן בחיבתא תליא מילתא."

(ר' שמשון ברסקי)

תורה י"ב

לימוד תורה שלא לשמה, מסוכן!

עוד שם בענין סכנת התו' שלא לשמה, שעי"ז התו' אינה מצד הקדושה: "לכל זאת זוכים אם מקבלים את התורה בבחי' צדיקים ילכו בה, וח"ו אם לא הרי התורה הוא מצד ח"ו. שהרי בכל סיפורי התורה, ביחוד סיפורי יעקב ורחל, ראובן ובלהה, יהודה ותמר וכו', בכל אלה ישנם ופושעים יכשלו בהם, ומי שזוכה ושומע לצדיקי אמת, הוא יודע להבין את הסיפורים הללו בדרך אמת. אך מי שאינו זוכה נכשל ח"ו, ומפרש אותם בבחי' הלמדנות של ת"ח שדין יהודאין, המובא בזה"ק. כי ע"כ כמה עלינו להתפלל שח"ו לא נהיה בבחי' פושעים הנ"ל"

ס"ק א': כִּי יֵשׁ בְּחִינַת יַעֲקֹב וְלָבָן: יַעֲקֹב הוּא הַצַּדִּיק הַמְּחַדֵּשׁ חַדוּשֵׁין דְּאֹרְיָתָא וְלִמּוּד תּוֹרָתוֹ לְשִׁמְהָ, וְטוּבוֹ גָּנוּז וְשִׁמּוֹר וְצִפּוֹן לְעֵתִיד, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: 'לְמַחֵר לְקַבֵּל שְׁכָרְם', וְעַל שֵׁם שְׁשָׁכְרוּ לְבִסּוּף, עַל שֵׁם זֶה נִקְרָא יַעֲקֹב לְשׁוֹן עֵקֵב וְסוּף, שְׁכָרוּ לְבִסּוּף. וְלָבָן הוּא תַלְמִיד חָכֵם, שֵׁ"ד יְהוּדִי, שֶׁתּוֹרָתוֹ לְהִתְיַהֵר וְלִקְנֹטֵר, וְתַלְמִיד חָכֵם כְּזֶה, נִבְלָה טוֹבָה הֵימָנוּ.

ע"י לימוד תורה שלא לשמה, אזי לא די שתורתו אינו מקרב אותו להשי"ת, כ"א ע"י תורתו עוד נכשל ונופל ח"ו: "מה שיש כמה לומדים שלומדים תורה הרבה ואינם חוזרים בתשובה, ואדרבא, הם חולקים על הצדיקים, זה מחמת

שלומד שלא לשמה כי אם בשביל כבוד ורבנות להתייהר ולקנטר. ואזי על ידי התורה נכנס בו ערמימיות יותר. כי בהתורה יש שתי בחינות, (הושע יד, י) צדיקים ילכו בה ופושעים יכשלו בה. ואזי מהתורה שבעל פה נעשה לו פה לדבר על הצדיק עתק בגאווה ובוז" (לקוטי עצות, תשובה - יא)

בהשתפכות הנפש (מאמרים - י"ב) מבאר שצריך להתפלל כ"כ להינצל לא ליפול לתורה שלא לשמה, כמו לאה שהתפללה לא ליפול בחלקו של עשו, עד שעיניה נהיו רכות: "זוה בחינת: "ועיני לאה רכות" שהיתה בוכה תמיד, שלא תפל בחלקו של עשו, וזה רמז על כנסת ישראל על כל אחד ואחד מישראל, שצריך לבכות כל כך כמו לאה עד שהיו עיניה רכות, שלא תיפול בחלקו של הס"ם חס ושלום, שהוא שרו של עשו."

ומבאר שם שעל כן א"א לבוא לתורה בלא תפילה, אך גם לתפילה א"א לזכות בלא תורה. והשלימות הוא לזכות לתורה ותפילה, וע"כ יש מבוכה גדולה מהיכן להתחיל, ומסביר לפי"ז כל ענין נישואי

יעקב (שהוא הלמדן שלומד לשמה כמוב"פ) עם לאה ורחל: "יעקב" זה הלמדן שלומד תורה לשמה, "רחל" זה התורה שבעל פה, "לאה" זה התפילה, ושלימות התפילה: הוא דווקא כשעושים מתורות תפילות, כי תורה ותפילה הם תלויים זה בזה, ואי אפשר לזכות לתורה כי אם על ידי תפילה, ואי אפשר לזכות לתפילה כי אם על ידי תורה, כי צריכין ללמוד תורה כדי לידע על מה להתפלל, אבל גם לזכות ללמוד תורה צריכין תפלה. ומחמת זה אין יודעים מהיכן להתחלה.

"ותציל אותנו ברחמיך הרבים"

שלא יהיה נעשה אצלנו, חס ושלום, מלמוד התורה סם מות, חס ושלום, שלא יהיה נכנס בלבנו, חס ושלום, שום צד התנגדות על צדיקי אמת על ידי לימודנו. ולא יהיה לימודנו להתייהר ולקנטר, חס ושלום, ובפרט בעת לימודנו בתורה שבעל פה בגמרא ותוספות ופוסקים. **אנא ה' תציל ותמלט אותנו ברחמיך הרבים שלא יכנס בלבנו שום צד גאות וגבהות בעולם כלל ולא יכנס בלבנו שום צד ערמימיות כלל.** ולא יהיה בלבנו שום הרהורים וקושיות על צדיקי הדור האמתיים. ומכל שכן וכל שכן שלא יצא עתק מפינו, חס ושלום, לדבר עליהם שום דבור כנגד כבודם, חלילה"

(ליקוטי תפילות י"ב)

הסכנה גדולה יותר בלימוד תורה שבע"פ שלא לשמה: "על ידי שלומדים תורה שלא לשמה, והעיקר על ידי תורה שבעל פה גמרא ופוסקים שלומדים שלא לשמה, על ידי זה נעשה להם פה לדבר עתק על צדיקי אמת. ומזה בא התנגדות של הלומדים שחולקים על הצדיקים אמתיים," (לקוטי עצות. ת"ת יב)

דברי רלו"י בנדר, המבארים את ההבדל בין זה שזוכה שתורתו בבחי' יעקב, לבין זה שח"ו תורתו בבחי' ת"ח שד יהודי - לבן: "ההבדל בין ת"ח הלומד לשמה למי שאינו לומד לשמה, שהראשון אוהב את הצדיק וסר למשמעתו, ואילו האחרון אינו סובל את הצדיק ואינו שומע לו, ומכיוון שכן הוא מקבל את תורתו מבחי' שמאל מבחי' ופושעים יכשלו בהם."

ועיקר התו' הוא תורה שבע"פ: כי אי אפשר להוליד שום עבודה ומצוות ומעשים טובים מתורה שבכתב, כי אם על ידי תורה שבעל פה, כי מתורה שבכתב בעצמה אין יודעים שום מצוה בשלמות. ועל כן היה כל עבודתו של יעקב ברחל. ואפילו יעקב אבינו, עליו השלום, לא היה יכול לעמוד על הדבר, וסבר שהכרח להדבק תחלה ברחל שהיא בחינת תורה שבעל פה. כי לכאורה נראה כך שצריכין להתחיל מעסק התורה, וגם כי רחל היא בחינת עלמא דאתגליא כמובא, הינו כי הכל רואין מעלת חדושין דאורייתא הנמשכין מתורה שבעל פה, וחביבין בעיני כל, מחמת שיש בהם חכמה ושכל גדול הנגלה לעין כל, והחכמה חשובה בעיני הכל, אבל לאה היא בחינת עלמא דאתכטיא כמובא, כי חשיבות ומעלת התפלה סתום ונעלם מעיני הכל, כי תפלה הוא רק בחינת אמונה ואי אפשר להבין ענין התפלה בשום שכל כלל.

ולבן הארמי ברמאותו הגדולה רצה להטעות את יעקב ולהחליף לו לאה ברחל, כי לבן לא ידע כלל מעלת התפלה, כי הוא בוודאי זלזל בתפלה לגמרי, ועל כן סבר שאין בלאה שום חשיבות כלל, וסבר שרימה את יעקב מאד במה שהחליף לו לאה ברחל.

אבל באמת הכל מאת השם היתה, כי מאד עמקו מחשבותיו יתברך, ובאמת הכל היה לטובה גדולה, כי רחל הצדקת מסרה סימוניה לאחותה לאה שלא תתביש, כי יעקב מסר הסימונים לרחל בחינת תורה שבעל פה שהיא בחינת רחל ששם כל המסורת והסימונים. ורחל שהיא בחינת תורה שבעל פה, היא מוסרת את כל הסימונים לאחותה לאה שהיא בחינת התפילה ומלמדת אותה איך לדבר עם יעקב, ואיך לעשות מהתורה תפלה, ואז באמת נכללין רחל ולאה יחד, ושניהם מתחברין עם יעקב שהוא יסוד כלל התורה.

כי באמת בכל הדברים שאין יודעים מהיכן ההתחלה, כמו בענין תורה ותפלה, צריכין להתחיל משניהם, דהינו ללמוד קצת היום, ולעסוק בתפילה קצת היום, ואז אף על פי שבתחלה עדין אינו יודע היטב סדר תפלה, ואיך לעשות מתורה תפלה, אף על פי כן השם יתברך מרחם עליו ומאיר עיניו ומוסר לו סימני ודרכי התורה, ומלמד אותו לפי בחינתו איך לעשות מתורה תפלה, ואחר כך על ידי התפלה יודע להשיג את התורה יותר, וכן בכל פעם שכל אחד מחזיק את חברו התפלה את התורה והתורה את התפלה, וזהו סוד מה שבתחלה רחל שהיא התורה שבעל פה מוסרת את התפלה ללאה שהיא התפלה.

תורה י"ג

ע"י תאוות ממון, הוא מוכן לכל עוון וחטא

טויעם העולם ביותר עד שרפם ככלם מבלים ימיהם ושנותיהם בשביל תאוות ממון ומאומה לא ישאו בעמלם, כי אין אדם מת ונחצי תאוותו בידו, ואין מלוין לו לאדם בשעת פטירתו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד. ועיקר התפלה הוא בשביל לתקן תאוות ממון, שהיא עבודה זרה מפוש, כי התפלה היא בחינת אמונה, כמו לשפוט, ויהי ידיו אמונה. ותרגומו, והו' ידוהי פרישן בצלג, כמבאר במקום אחר. ואמונה היא הפך העבודה זרה והפטריות, שהיא בחינת תאוות ממון, שהיא עבודה זרה וכפירות. (ליקו"ה אר"ח - תפלה ד)

מדברי רלוי" על תורה זאת, גם כשהספך לצורכי מצווה, צריך להיזהר מאוד מתאוות ממון: "גם כאשר ההשתוקקות לכסף היא לכאורה לצורכי שמים, זקוק האדם להרבה סייעתא דשמיא, כדי להבחין ולבדוק את עצמו היטב, אם אכן כל כוונתו היא למען הדבר שבקדושה, או אולי מעורבת בכך חמדת ממון גרידא, שלא ירמה את עצמו. כל פעולה שהיא טובה כשלעצמה, אלא שעשייתה כרוכה בגשמיות, וכך כל מצווה שעשייתה תלויה בגשמיות, חייבים להשמר ולהזהר באזהרה חמורה, שהכוונה תהיה אך ורק לש"ש בקדושה,

כסף אמנם יש צורך בכסף, האדם זקוק לכך טוב ויפה, אבל קיימת סכנה של הידרדרות לתאוות ממון, ואז זה הופך לע"ז, לחרון אף בעולם ורק אם יודעים להזהר היטב, זוכים לבטל את זה, ע"י רוח אפינו משיח ה', ואז ממשיכים חסד בעולם, וזה גורם ומביא לבנין ביהמ"ק. הרי זה בבחי' שני הפכים בנושא אחד, לזה יש כסף ולזה יש כסף, אולם אצל אחד יכול הממון להיות רוח אפינו משיח ה', ואצל השני הרי זה חרון אף בעולם - ע"ז."

גודל מעלת שירת תאוות ממון, שהוא כלל כל התורה, וע"ז יבוא הגאולה השלימה: "כי עקר מה שנתקברו הניצוצות הקדושים הוא נק בבחינת כסף וזהב, דהינו תאוות ממון, ועל כן הוא כולל כל התורה כולה לשביר תאוות ממון, ועל כן עקר ביאת המשיח תלוי בשבירת תאוות ממון בבחינת והשליכו איש איליו כסףו וגאליהו זהו וכו', כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בפאקטור "אשרי העם יודעי תרופעה" להקשיב השגחה, ע"ן שם (בסיקין יג). כי עקר ביאת המשיח תלוי עד שייקמר הברור כידוע. (ליקו"ה אה"ע - יבום א)

ס"ק א': להקשיב השגחה שלמה אי אפשר, אלא עד שישבר תאוות ממון, ושביירתה הוא על ידי צדקה. כי איתא בזהר: "רוחא נחת לשכך חמיסא דלבא" וכד נחת רוחא, לבא מקבל לה בחדוה דגמונא דליואי'. 'רוחא' זה בחינת צדקה, שהוא רוח נדיבה, על ידו מקררין חמימות תאוות ממון. וזה בחינת "יבצר רוח נגידים" שהרוח ממעט תאוות הנגידות והעשירות. 'גמונא דליואי' זה בחינת משא ומתן באמונה, ששפח בחלקו ואינו אף להעשיר...

ע"י מצוות צדקה האדם ממשיך על עצמו השגחת השי"ת, כי בפעולתו, שמלחמו נותן לעני, הוא מוכיח שכל מטבתו ואמונתו הוא רק בהשי"ת, וע"י גניבה זה ההיפך, וע"ז הוא מתרחק מאוד מהשי"ת, והוא מוכן לכל עוון וחטא רח"ל: "כי בצדקה הוא קושבר תאוותו של ממון ונותן ממון לאחרים, דהינו לעניים ועל ידי זה נמשך השגחה שלמה, ועל כן הוא בבחינת כל התורה כולה. והגנב הוא הפך שגפול לתאוות ממון עד שפא לדי גנבה ועל ידי זה סלק ההשגחה, ועל כן הגנב הוא פורק על כל התורה כולה כמו שאנו רואין בחוש. וכמו שפואב בדברי רבנו זכרוננו לברכה בא"ב, שפינו שפא לגנבה והתר לו ממון חברו הרי הוא מוכן לכל עון ולכל חטא וכו', וזה שהנביא כולל כל התורה בחטא גנבה, כמו שכתב בזכריה... וגם אסור שבועה לשקר בכלל גנבה, כמו שאמרנו בכותינו זכרוננו לברכה שדבור לא תגב כנגד לא תשבוע, שכל הגונב סופו לשבוע לשקר... נפא שפולל כל העברות שבתורה בגנבה, כי גנבה היא בחינת הסתלקות השגחתו יתברך שנה בחינת פגם ובטול כלל התורה כולה, כי התורה היא ההשגחה..." (ליקו"ה חו"מ - גנבה א')

סכנת תאוות ממון נוראה ביותר, ורוב העולם נופלים לתאוות ממון, ועיקר תפילתו הוא לתקן את התאוה הזאת: "ועקר התפלה הוא לתקן את הפת שגפול לתאוות ממון ביותר. שעליהם נתיגע בפעל תפלה ביותר יותר לתקנם, כפואר ומבאר שם בפעשה ה"ל, (מעשה מבעל תפילה) כי רב הפעשה מדברת שם מענין תאוות ממון. שנה טעות והפוכה של תאוה זאת גרועה מכל הפעיות של כל הפתות, כי תאוות ממון הוא עבודה זרה מפוש, כמו שכתב שם שפעשו עפקן אלהות וכו'. כי בזה הפעות של תאוות ממון

לשמוע על הרעיון. הכר הכירה את בעלה ונוכחה היטב לראות כי התקרבותו לחסידות עידנה את נפשו והפכה לאדם חדש. ירא שמים. מלא חיות ושמחה פנימית. החסידות יצקה בו כוז ענוה, שלוחמת בכל בדל של ישות-עצמית וסולדת בשאט-נפש מן הכבוד וכל כיעור הדומה לו. החסידות העניקה לו, תודה לקל, מידות טובות, סבלנות ואריכות אפיים, ואור חדש נשקף מעיניו היוקדות. עמדה איפוא האישה כצור חלמיש מול מכבש הלחצים העצום שהופעל עליה ונותרה איתנה בעמדתה.

האב הזועם, בעצתם ועידודם של חבריו בני קהילתו, החליט עימם להטיל חרם על החתן הסורר. הדבר הוחלט וסוכם לפרטיו והיום המיועד נקבע.

יום אחד לפני הטלת החרם בא לביקור באותה עיר גוי זקן שהיה פריץ וקשריו עם היהודים היו טובים חזרמים. מיד בבואו הבחין כי פניהם אינם כתמול שלשום. מתוך התענינות בריאה שאלם לפרש הדבר והם סיפרוהו על החרם המתוכנן ליום המחר ואת הסיבה ה"מוצדקת"...

משאך שמע את שמו של הספר-תולדות יעקב יוסף שהביא לכל המהומה הלזו ציוה לאסוף את כל היהודים יחד, היות שהוא רוצה לספר להם סיפור אישי מדהים עד מאוד...

חישקל עברה הידיעה בין כולם והם נקבצו ובאו בסקרנות-בלתי-מבוטלת לשמוע מה בפיו של אותו ערל ישיש. מה ברצונו לספר? ומה הקשר בינו לבין החרם המדובר שעתיד מחר להיות? מלל רב מילא את האויר הדחוס וכולם הביעו את ניהושיהם, תמיהויותיהם ודעותיהם, עד שהפריץ ביקש את רשות הדיבור והכל השתקו באחת.

המשך בשבוע הבא בעו"ה

א-שם בינות עיירותיה של אוקרינה שברוסיה העניקת, התגורר לו יהודי שהיה מתנגד גדול מאוד לחסידות. ביתו הצנועה והחכמנית הגיעה לפירקה והוא ביקש עבורה את הטוב והמובחר שבנמצא, עד שבסימנא-טבא באה בקשרי שידוכין עם בחור עדין וירא שמים שהכל מקסלין ומפארין את שמו. נוח למקום, נוח לבריות. ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל, לשמחת ליבם של כל המשפחה והידידים אשר להם.

שמחת החתונה נערכה בקול ששון וקול שמחה, ועוד בית-נאמן טרי ומלא תקוות הוקם בחסדי ה' בעם ישראל. האברך דן היה איש תם יושב אוהלים ההוגה בתורה הקדושה בהתמדה נפלאה, השלום והשלווה שכנו בביתו, "זכו-שכינה שרייה ביניהם".

אך יום אחד ארע הדבר. השווער המכובד (לפחות בעיני עצמו) "תפס" את חתנו בדבר נורא שאינו יכול מבחינתו לעבור לסדר היום בשתיקה! בשום אופן לא! בזעם אדיר נכחשול מים אימוני, התפרץ על חתנו בשאגה: "האם ראות עיני נכונה??? החתני הוא זה שלומד בספר ה"תולדות יעקב יוסף" בלא כל בושעה???"

"חסיד??? זעק בקול לא לו "מה אתה עושה אצלי? חרם אעשה עליך! ח-ר-ם-!!! סיים ויצא בחמתו מן החדר..."

חיבק החתן את ספר ה"תולדות" הק', אימצו אל ליבו, נשק לו בלהט דקדושה ושב ללמוד ביתר חשק...

האבא, לא נח ולא שקט. הוא החל יורד לחיי ביתו בשכנועים והסתות שתיאות להתגרש מבעלה ה---שוכו שמיים-- --חסיד!!! אך היא אשת חיל עטרת-בעלה לא שעתה כלל להפצרות אביה ולא איוותה

לקוטי-הלכות

הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"ה

הל' קרחה וכתובת קעקע ב' - הל' גילוח ב - ב
מדף ר"ט עד דף רכ"ה.

א. כפי בירור וזיכוך הגוף, כן זיכוך המדמה, וכמו"כ זוכים לאמונה שלמה. (הלכה ב.)

"כי אנו צריכין לקדש את הגוף בכל מיני קדושות, כדי לזכך אותו, ולטהרו מזוהמת הנפש, כי זה כל עבודתנו כידוע."

ב. כל אחד מישראל יש לו כח להחזיר את כל העולם בתשובה, ומחוייב להשתדל בזה. וזה "ע"י לימוד תורה, שע"ז מתפשט השכל של התורה בפניו וגופו, עד שזוכה להארת פנים..." (ג - א)

"עיקר הארת פנים, והידור הגוף של האדם, הוא רק ע"י דרושי התורה שמחדש בשכלו, שע"ז ממילא נכלל בתוך התורה, ונמשך הארה על כל גופו."

ג. איסור כתובת קעקע, הוא משום שצלם דמות האדם כלול מכל העולמות, ויש לו כח בכל איבר ואיבר, ובכל חלק מבשר גופו, מיוחד כנגד חלק מחלקי העולם, להמשיך העולם להשם יתברך, ועל כן אסור לחקוק בעורו כתובת קעקע, שלא לקלקל תבנית גופו. (ג - ב)

"כי כל חלק מחלקי גופו, הוא כנגד כמה נפשות, כי אין שום שיערה באדם. וכן אין בו שום איבר וגיד, ושום חתיכה מחלקי בשרו ועורו, שאין תלויין בו כמה וכמה נפשות ועולמות,"

ד. ההספד והאבלות הוא על קלקול השלום שהיה בין הגוף לנשמה, שע"ז היה יכול לקרב את כל העולמות, ולקרבה להש"ת. וע"ז ממשיכים נפש הנפטר למטה. וחוזר ונקשר הארת הנשמה בגוף. (ג - א)

ה. להרבות לילך על קברי צדיקים האמתיים, הוא דבר גדול מאד מאד, (ג - ד) "כי נשמת הצדיק הגדול הגבוה במעלה מאד מאד, כשהנשמה שלו מסתלקת ועולה למעלה למעלה במקום שעולה, יש לו כח להמשיך כל העולם כולו לעבודתו יתברך יותר מבחינו, כי באמת הצדיק הגדול אף על פי שנשמתו מסתלקת למקום שמסתלקת, אזי אדרבא, מחמת גודל הפלגת מעלתו העצומה והנורא והגבוה מאד מאד, על כן הוא יכול להוריד עצמו למטה למטה יותר, ולהגיבה ולהרים אפלו הנמוכים והרחוקים מאד מאד, בתכלית הריחוק ביותר,"

ו. נוהגין לומר תהילים על קברי הצדיקים, כמובא בשם הבעל שם טוב ז"ל, "זה בחינת עשרה מזמורי תהלים שגילה רבנו ז"ל, וצוה לאמרם על קברו." (ג - ה)

ז. בכל דור נמצאים צדיקים אמתיים וכשרים אמתיים, כי אין דור יתום, וכל צדיק וצדיק בדורו, בודאי יש לו כח להחזיר כל העולם כלו למוטב, ועיקר המניעה הוא רק מחמת גודל המחלקת שיש בכל דור ודור על הצדיק האמת שבדור. כמו שמצינו בכל הדורות מעולם, "ועיקר המחלוקת ביותר, הוא על הצדיק האמת שעוסק לקרב בני אדם לה' יתברך. עליו מתגבר המחלקת יותר ויותר." (ג - י"א)

ח. כל הגלויות והצרות שישאר סובלין, כי כל זה הוא בחינת המרירות שסובלין, כדי לקבל אחר כך על ידי זה הרפואה - שהוא השלום, וכמו"כ בפרט היסורים הוא בכדי לזכות אח"כ לישועה. אך שהיצה"ר מסיתו לבעוט במרירות שהוא מוכרח לקבל בשביל רפואתו. והאדם אז בסכנה גדולה, כי ע"ז ח"ו מתגבר הקטרוג, ושולחין לו מרירות הרבה שאינו יכול לקבלו בשום אופן. (ג - י"ג)

ט. לצדיקים יש כח להמתיק ולהפוך את המרירות. (ג - י"ז)

י. צריכין להתדמות לכל אחד ואחד כפי רצונו, כדי לאחוז בשלום עמו, כדי למשכו ולקרבו להשם יתברך. (ג - כ"ב)

יא. הפאות והזקן, הם בחי' "השגת החכמה". (גילוח א)

לחדד את השכל

באיזו שנה רביה"ק נכנס לאומן?

התשובה משבוע שעבר: מוהרנ"ת נסע לא"י בשנת תקפ"ב

אין ברסלב ברענט א פייער

בגדולת מוהרנ"ת

ור' נתן לא הסתפק, הוא חיפש עוד עומק ועוד עומק ועוד עומק, עד שהוא הגיע לנק' הפנימית הפנימית" (באר הנחל)

מוהרנ"ת הוא המזרח ומאיר את אור רביה"ק

"ובזאת אַנְחַנו חֲבִיבִים לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹשֵׂה לָנוּ אוֹרִים גְּדוֹלִים כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ, "אֶת הַשְּׁמֶשׁ לְמַשְׁשֵׁלֶת בְּיוֹם" הוּא אֲדַמּוּר מוֹהָרֵן זצ"ל, הַנִּמְשָׁל בְּגִבּוֹרֶת מְאֹד וְזִרְיָתוֹ לְהַשְׁמֵשׁ שְׁעָרַי יְהִיָּה בְּיוֹם, שְׁמִרְכָּז עַל הַגְּאֻלָּה שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה גַם סִפְרוֹ הַגָּנוּז וְסִפְרוֹ הַנְּשָׁכָר, וְגַם עֵצִים הַנוֹרְאוֹת שְׁבִפְרֻסָּתָם תּוֹרוֹתָיו וּמַעֲשֵׂיהוֹתָיו שֶׁל עֲכָשָׁה,

"וְאֵת הַיָּרֵחַ לְמַשְׁשֵׁלֶת בְּלַיְלָה" הוּא תְּלִמִּידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהָרֵן זצ"ל הַנִּמְשָׁל לְבִנְיָה, עַל אֲשֶׁר זָכַן וְצָרַךְ אֶת גּוֹפוֹ, עַד שֶׁקָּבַל בְּעֵצְמוֹ אֶת אוֹר הַשְּׁמֶשׁ לְהַזְרִיחוֹ, גַּם בְּעֵמֶק הַחַשְׁךְ שֶׁבְּדוֹרוֹתָיו אֱלֹהִים, וְלַהֲחִיּוֹת וְלַהֲשִׁיב בְּזֶה גַם אֶת כָּל חֲלוּשֵׁי הָרְאוֹת שֶׁפָּחַתְתָּ גְּדַל כְּהִיּוֹן עֵינֵיהֶם אִין יְכוּלִים לְהַבִּיט בְּאוֹר הַשְּׁמֶשׁ בְּעֵצְמוֹ. וְהַפּוֹכְבִּים שֶׁנִּתְּנוּ לְהִלְבֵּן לְהִפְסִיס דַּעְתָּהּ, יֵשׁ לְפָרֵשׁ שְׂשָׂה מַרְכָּז עַל שְׂאָר אֲנָשָׁיו שֶׁהָיוּ מְקַרְבִּים אֵלָיו, וְהַשְׁתַּדְּלוּ לְהַצְדִּיק אֶת הַרְבֵּים, (זֶה בְּגוֹפוֹ וְזֶה בְּמִמּוֹנוֹ) כִּי אֶחָד עַד מְקוֹם שִׁידוֹ הִגִּיעָה. (עֵינֵי שֵׁם הַכְּתוּב, "וְהַפְּשָׁלִים יִזְהָרוּ כִּזְהַר הַקָּיִעַ וּמַצְדִּיקֵי הַרְבֵּים פְּכוּכִים" וכו')"

(כוכבי אור - אנשי מוהר"ן הקדמה)

"כמה וכמה פעמים כבר אמרנו שצריך ללכת לחדר של רבינו, אותו חדר שמוהרנ"ת משמש בו כמלמד מדרך ומכוון כראוי וכנוון בתורתו של רבינו, דרכו הטהורה ועצותיו הק', **כי אמנם כל ענינו של רבינו התבצע ע"י מוהרנ"ת.**

תלמידים גדולים וקדושים היו לרבינו אשרי חלקם, אבל את התפקיד גלות ולפרסם בעולם את ענינו של רבינו "דעם רבינו זאך" ולהמשיכו לדורי דורות ועד היום הזה, את זה ביצע מוהרנ"ת יותר מכולם, בהצלחה גדולה, רדיפות צרות ויסורים יותר מכולם, אך הוא זכה לעמוד בכל, ולבצע בהצלחה את תפקידו ע"י סיעתא דשמיא רבה שליוותה את כל דרכיו, וכיוון אל האמת במעשיו, ואכן אפשר לומר בפה מלא, כי על אף הדרך רבינו מתנהלת עד היום הזה, כדבעי והיא לא נפסקת בעזרתו ית' שמו עד היום הזה" (רלו"י)

מוהרנ"ת התקרב לרביה"ק ע"י מידת אמת

"מידת אמת זו היא שהובילה את מוהרנ"ת לרביה"ק, ואף כי חותנו רד"צ גם הוא היה צדיק גדול, כפי שהעיד עליו רבינו, וכפי שכותב מוהרנ"ת בסיפור לידת בנו יצחק "וחותני הצדיק וגודל פרישותו ותורתו הלא ידועה" בכל זאת האמת לאמיתה כפי שכותב מוהרנ"ת בליקו"ה ה' ריבית ה"ה - היא דרגא יותר עליונה ויותר גבוהה עד שגם צדיק כמותו וכיו"ב לא זכו אליה." (רלו"י)

מוהרנ"ת זכה לעומק האמיתי של רביה"ק

"וְהִנֵּה סְמוּךְ לְדוֹרוֹתָיו אֵלֶּה בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא מְשִׁיחָא, חָמַל עֲלֵינוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְשָׁלַח לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב עִיר וְקָדִישׁ וְחַיֵּי מִן שְׁמַיָּא וְחַיֵּי מִן הַיָּדֵי וְיִבְרַע מִקּוֹר חֲזָקָה אוֹר הָאוֹרוֹת וְכו', הוּא רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְכו' בְּעַל הַמַּחְבֵּר סִפְרֵי לְקוּטֵי מוֹהָרֵן וְסִפְרוֹי מַעֲשֵׂיּוֹת וְכו' וְכו' הוּא הַפְּלִיא לְעֲשׂוֹת לְהַאֲרִי עֵינָיו כִּי יִשְׂרָאֵל בְּחֻדְשֵׁי תוֹרָתוֹ וְשִׁיחוֹתָיו וְסִפְרוֹי וְעֲנֻנוֹי, כְּמַבְאָר הַרְבֵּה מְזֶה בְּסִפְרֵי הַקָּדוֹשִׁים, וְהַעֲמִיד תְּלִמִּידִים הַרְבֵּה חֲכָמִים וְצַדִּיקִים גְּדוֹלִים, וְאֵף עַל פִּי כֵן מְגַדֵּל הַנְּעֻלָּה וְהַסְתַּתְּרָה שֶׁהָיָה עֲלָיו בְּזֶה הַעוֹלָם, עַל דָּבָר (בְּרֵאשִׁית א') "וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב" לְגַנּוּ, עַל כֵּן גַּם תְּלִמִּידָיו הַמְקַרְבִּים אֵלָיו לֹא זָכוּ לִידַע וְלַהֲשִׁיג גַּם מְקַצֵּת מִן הַמְקַצֵּת מִסְּנוּ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּהּ, עַד הֵיכָן הִגִּיעַ נוֹרְאוֹת וְנִשְׁגָּבוֹת מַעֲלֵת קְדוּשָׁתוֹ וְהַשְׁגָּתוֹ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּהּ **כִּי אִם עַל אֶחָד מִתְּלִמִּידָיו הַמְבַרְכִּים הוּא מוֹנֵנו הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ וְכו'. הַרְבַּ רַבִּי נֶתָּן זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא עֲלָיו הַעֵיד רַבְּנוּ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּהּ בְּעֵצְמוֹ שֶׁהוּא יוֹדַע וּמְשִׁיחַ קַצַּת מְגִדְלַת מַעֲלָתוֹ, כְּמַבְאָר קַצַּת מְזֶה בְּמִקּוֹם אַחֵר" (ימי מוהרנ"ת - הקדמה)**

"כשהתקרב אליו רבי נתן ז"ל, סיפר רבינו ז"ל עם ביתו אדל והפליג בשבח מוהרנ"ת ואמר לה - "מה אומר לך מחכמתו", תדעי לך התקרב מישהו חדש לגמרי. מישהו חדש שבאמת ממנו תהיה ההשארה. **כי מכל התלמידים האחרים אף אחד לא הבין את העומק, את הפנימיות, לא חדר לעומק, לעומק העמקים, שיש עומק ועומק, עשרה מיני עמקים, ועומק לעומק, ממעמקים קראתיו ה', מעמקי העמקים, שהוא שבר את העמקים, כמו שאמר הזוהר בשלח שיש עומק לעומק, ועוד עומק ועוד עומק ועוד עומק,**

שיחת חברים / תמימות ופשיטות / 5

עבודת ה', רק ע"י תמימות...

תמימות היא לא ענין של מה בכך, או מנהג והנהגה טובה, תמימות היא השער להיכנס בו לעבודת השי"ת:

כי על ידי שהאדם תמיד עושה את שלו בעבודת השם, ויודע וזוכר, שעליו מוטל בכל מצב לעשות רצון ה' בתמימות, ע"ז הוא זוכה להיכנס לעבודת ה'. ומה שעובר עליו, אינו שובר אותו,

כי עיקר הסיבה שהאדם נשבר, הוא מחמת שהוא חושב שהוא מבין את דרכי השם, וכשלא הולך כמו שהוא רוצה, או כמו שהוא חשב, אזי הוא נשבר, אך כשהאדם הוא תמים, ותמיד בכל מצב מחפש כ"א לעשות רצון השם, כי ממ"ו חובתו לעשות רצונו ית', ע"ז הוא נכנס לעבודת ה', ואפי' אם העבודה חסרה, הוא קצת, ואפי' אם העבודה חסרה, הוא את מה שביכולתו הוא עושה.

לפני פטירתו של מוהרנ"ת התאנח, אח"כ אמר לאנ"ש, מה אתם חושבים מדוע אני מתאנח, אולי משום שמעטתי בתורה ותפילה? לא. כמה שיכולתי שמרתי על הזמן, "אולם מתאנח אני, כי **מי יודע אם יצאתי ידי חובת התמימות שלימדנו רבינו"** (שיש"ק)

להרהר אחריו יתברך כלל, ולידע ולהאמין כי ישרים דרכי ה' וכו'. ולהתגבר בכל מה שעובר עליו לחטף בכל יום איזה טוב כל מה שיוכל, כי לית יום דלית בו טוב" (א"ח ר"ח ו)

ע"י תמימות הוא חזק בעבודתו, ואינו נופל לעולם!

התמימות היא סוד הקיום בעבודת השם, כי כשהאדם יודע את מטרתו בעולמו, ויודע ומאמין שהכל רק מאיתו ית', ע"ז הוא זוכה להחזיק תמיד מעמד, ואפי' אם ח"ו עבר עליו מה שעבר, הוא תמיד ממשיך בעבודתו, "ועל כן מי שהולך בתמימות לא יכשל לעולם. כמו שכתוב, "הולך בתם ילך בטח" ואפילו כשחש ושלום, הוא נכשל לקצתים באיזה חטא ועוון, אף על פי כן לא יפל מזה ויתחזק לשוב בתשובה, כי יודע שיש

בחינת ברור שלמעלה, שעל ידי זה נתתקן הכל" "ועל כן על ידי זה ישאר קיים לעולם בעבודתו יתברך יהיה אין שיהיה, ולא יבלבל את דעתו שום דבר. כי יש כפה קשיות ושטותים אצל רב בני אדם שעל ידי זה יפלו ויכשלו הרבה, נחמנא לאלו, וצריך לברח מהם מאד, ולסתור רק על אמונה ולא יפל בדעתו משום דבר" (י"ד - סימני בהמה וחיה טהורה ט - ט)

לקוטי מוהר"ן / תורה י"ב

צדיק הדור הוא משול לחומה, בגלל שהוא מן על העיר כמו חומה.

תורה י"ג

על ידי נתינת צדקה שוברים ומבטלים את תאות-הממוון.

